

Arrest

nr. 223 290 van 27 juni 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 28 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 maart 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die de Indiase nationaliteit heeft, dient op 7 juli 2011 een aanvraag gezinshereniging in als ascendent ten laste in functie van haar Belgische dochter, K. N.

1.2. Daar de Belgische nationale wetgeving geen gezinshereniging toelaat van een ascendent van een Belgische onderdaan, werd deze aanvraag op 5 januari 2012 geweigerd.

1.3. De Belgische dochter schrijft zich op 23 mei 2016 in te Dordrecht, Nederland. Op 4 juli 2016 wordt haar een verklaring van inschrijving van een burger van de Unie afgegeven te Nederland. In functie daarvan verkrijgen haar Indiase ouders, waaronder de verzoekster, op 12 december 2016 in Nederland eveneens een verblijfsvergunning die geldig is tot 12 december 2021.

1.4. In april 2017 biedt de Belgische dochter zich aan in de Belgische gemeente waar zij zich had laten uitschrijven, om zich opnieuw aldaar te laten inschrijven.

1.5. In navolging hiervan dient de verzoekster op 5 juli 2017 opnieuw een aanvraag gezinshereniging in, als ascendent ten laste van hun Belgische dochter die ditmaal wel gebruik heeft gemaakt van het recht op vrij verkeer als burger van de Unie.

1.6. Op 21 december 2017 wordt de in punt 1.5. vermelde aanvraag geweigerd middels een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.7. De verzoekster dient tegen de in punt 1.6. vermelde beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.8. Met 's Raads arrest nr. 209 110 van 10 september 2018 wordt de beslissing van 21 december 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, vernietigd.

1.9. Op 5 maart 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) inzake de in punt 1.5. vermelde aanvraag opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Deze weigeringsbeslissing is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 11 maart 2019 en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05/07/2017 werd ingediend door:

Naam: X X X

Voorna(a)m(en): J. K.

Nationaliteit: India

Geboortedatum: (...)1952

Geboorteplaats: K. F.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...) 2550 KONTICH

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vroeg gezinshereniging aan met zijn Belgische dochter, de genaamde K. N. (RR: ...) in toepassing van artikel 40 ter, §1 van de wet van 15/12/80.

De aanvraag werd reeds op 21/12/2017 geweigerd, maar de RVV vernietigde deze beslissing in zijn arrest met nr. 209 110 van 10/09/2018. De beslissing werd aan betrokkene betekend op 12/09/2018. Onderhavige beslissing betreft een nieuwe beslissing van de aanvraag ingediend op 05/07/2017.

Gezien het recht op vrij verkeer is aangetoond wordt toepassing gemaakt van Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).'

Om als ten laste beschouwd te kunnen worden dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst en Nederland.

Het feit dat betrokkene in Nederland heeft verbleven bij zijn dochter heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was van haar. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze

te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Ook het feit dat zijn dochter zou hebben ingestaan voor het betalen van alle kosten (bewijzen van betalingen van facturen van nutsvoorzieningen, stedelijke belastingen, huur enz.) in Nederland, bewijst nog niet dat betrokkene afhankelijk was van haar.

Betrokkene heeft niet aangetoond onvermogen te zijn geweest in Nederland en onvoldoende aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in Nederland financieel ten laste was van de referentiepersoon. Vandaar dat niet kan gesteld worden dat er reeds van in Nederland een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

*Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekster heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 40bis, §2, eerste lid, 4°, 40ter, 41, 47/1, eerste lid, 2° en 62, §2, van de vreemdelingenwet, van artikel 4 van de richtlijn 73/148/EEG van de Raad van 21 mei 1973 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van onderdanen van de Lidstaten binnen de Gemeenschap ter zake van vestiging en verrichten van diensten (hierna: de richtlijn 73/148/EEG), van de materiële en de formele motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 52 en 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De verzoekster citeert de motieven van de bestreden beslissing en verschaft daarna de volgende toelichtingen bij het eerste middel:

"Eerste onderdeel,

De bestreden beslissing stelt dat niet aangetoond is dat verzoekster onvermogen was in Nederland en dat onvoldoende is aangetoond dat zij in Nederland financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Onder de stukken ingediend bij de aanvraag te Willebroek heeft verzoekster het afschrift gevoegd van de basisregistratie personen op datum van 3 augustus 2017 te Dordrecht. Onder de stukken heeft verzoekster ook het registratiebewijs 'verblijfsaantekeningen voor gemeenschapsonderdanen' met betrekking tot verzoekster gevoegd.

In dit registratiebewijs verwijst Nederland om het verblijf in dat land toe te staan uitdrukkelijk naar artikel 4 Richtlijn 73/148/EEG.

Richtlijn 73/148/EEG van de Raad van 21 mei 1973 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van onderdanen van de Lid-Staten binnen de Gemeenschap ter zake van vestiging en verrichten van diensten

Artikel 4

...

3 . Wanneer een familielid niet de nationaliteit van een Lid-Staat bezit, wordt hem een verblijfsdocument verstrekt dat dezelfde rechtskracht bezit als het document, afgegeven aan de ingezetene van wie hij afhankelijk is .

(eigen onderlijning)

Het verblijf in Nederland is bijgevolg precies toegekend op basis van het ten laste zijn van verzoekster van de referentiepersoon, in casu zijn dochter.

Dit weerlegt op zich het standpunt van de bestreden beslissing dat het ten laste zijn in Nederland niet zou aangetoond zijn. Nederland heeft dit zelf aanvaard en het staat bijgevolg vast dat verzoekster in dat land ten laste was.

Tweede onderdeel,

Het arrest RvV nr. 209 110 van 10 september 2018 (zie stuk) heeft de eerste weigeringsbeslissing van 21.12.2017 met betrekking tot de aanvraag van gezinshereniging vernietigd.

Het motiverend gedeelte van dit arrest luidt:

2.5. Zoals blijkt uit het administratief dossier kan niet betwist worden dat verzoekende partij samen met haar dochter vanuit Nederland naar België is gekomen. Uit de voorgelegde stukken die zich in het administratief dossier bevinden blijkt dat zij aldaar samen verblijf hielden en dat verzoekende partij daar ook een verblijfskaart heeft verkregen op 12 december 2016.

Het begeleiden of zich voegen bij de Belgische referentiepersoon die het recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend houdt in dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen. in casu is dit voor de verzoekende partij Nederland aangezien dit haar meest recente verblijfplaats was voor de komst naar België.

Uit de arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C1/05, 9 januari 2007, punt 36).

Uit het arrest Jia blijkt dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Het land van herkomst is het land waar de derdelander verbleef toen hij verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen. Het hoeft niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn, maar het moet wel een ander land zijn dan het land waar de Unieburger die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend zich bevindt, in casu België.

2.6. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij een beoordeling doorvoert van het ten laste zijn met betrekking tot de situatie in het land van nationaliteit van verzoekende partij, zijnde India, maar zij verliest uit het oog dat verzoekende partij voor de aanvraag in Nederland legaal verblijf hield met haar dochter waarvan de verwerende partij niet betwist dat deze laatste haar recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend en nadien teruggekeerd is naar België.

2.7. De verzoekende partij kan aldus gevolgd worden in haar betoog dat de verwerende partij een beoordeling van het ten laste zijn had moeten doorvoeren aangaande de situatie in Nederland. Zoals zij betoogt in een derde onderdeel van het tweede middel heeft zij inderdaad stukken voorgelegd over de situatie in Nederland die dergelijke beoordeling mogelijk maken. Er blijkt evenwel niet dat de verwerende partij deze stukken in overweging heeft genomen.

2.8. Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond. Een schending van artikel 40bis van de vreemdelingenwet ligt voor.

Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing; Er bestaat derhalve geen noodzaak om nog over te gaan tot de bespreking van de overige middelen (onderdelen).

De bestreden beslissing neemt als motief:

"Om als ten laste beschouwd te kunnen worden dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon in het land van herkomst en Nederland."

Het behoud van het motief dat de afhankelijkheidsrelatie (ook) in het land van herkomst dient te bestaan is geen onschuldig motief, maar duidt aan dat de verdere motivering, die formeel over de afhankelijkheid in Nederland gaat, wat die afhankelijkheid betreft geen zorgvuldige of eerlijke beoordeling maakt. In feite legt de bestreden beslissing zich niet neer bij het arrest van 10 september 2018, maar motiveert zij voor de vorm, maar zonder grondige motivering, over de afhankelijkheid in Nederland.

Dit motief schendt flagrant artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° vreemdelingenwet en het standpunt van het arrest nr. 209 111 van 10 september 2018.

Derde onderdeel,

De Raad van State stelt dat de overheid bij de beoordeling van de aanvraag moet uitgaan van juiste feitelijke gegevens, en dat er moet worden nagegaan of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS, 7 december 2001, nr. 101.624).

Verder stelt de Raad van State dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS, 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS, 2 februari 2007, nr. 167.411).

Verzoekster heeft diverse documenten neergelegd bij de aanvraag te Willebroek.

Deze werden geïnventariseerd als volgt:

P. S. en J. K.

Documenten met betrekking tot bijlage 19ter dd. 5.7.2017

- (1) Bewijs dat de Belgische referentiepersoon over een verblijfsrecht van meer dan drie maanden beschikte in Nederland
 1. Afschrift basisregistratie personen K. N. op adres (...) te 3311ZE Dordrecht + Identiteitskaart Nederland
- (2) Bewijs dat er in Nederland een gezinsleven werd opgebouwd of bestendig
 2. Afschrift basisregistratie P. S. op adres (....) te 3311 ZE Dordrecht
 3. Idem J. K.
 4. Verblijfskaart Nederland K. J. en S. P.
 5. Paspoort P. S. met verblijfstoelating
 6. Idem J. K.
 7. Brieven gemeente Dordrecht dd. 14 juli 2016 in verband met basisregistratie met bijlagen van basisregistratie
 8. Brieven gemeente Dordrecht aan K. N. dd. 31.7.2016 en dd. 28.2.2017
 9. Diverse documenten op naam van K. N. op adres (...) te 3311 NX Dordrecht (IND, Evides waterbedrijf, Essent gas- en elektriciteit, Stedin netbeheerder, Group S, bevolkingsonderzoek Zuid-West, SVHW)
 10. Diverse documenten op naam van P. S. op adres (...) te 3311ZE Dordrecht (IND, Centrale Zorgverzekeraars, gemeente Dordrecht)
 11. Diverse documenten op naam van J. K. op adres (...) te 3311 ZE Dordrecht (IND, Durdu advocaten, Goulouze tandarts, bevolkingsonderzoek Zuid West, gemeente Dordrecht, Centrale Zorgverzekeraars)

12. Verklaring verhuurder dd. 3.9.2017, huurcontract en bewijs huurwaarborg met verklaring eigenaar dat ouders er mogen wonen 13. Drie verklaringen burens die gezinsleven op adres (...) te Dordrecht bevestigen
14. Bankverrichtingen ING NL57 (...) op naam van N. K. periode 1.7.2016-1.8.2017

Deze documenten tonen onmiskenbaar (en ten overvloede, zie subonderdeel één) het ten laste zijn in Nederland aan.

De bestreden beslissing overweegt op geen enkele wijze de meerderheid van deze neergelegde documenten. Reeds in het arrest nr. 209 111 van 10 september 2018 met betrekking tot de eerste beslissing heeft uw Raad gesteld dat niet blijkt dat de verwerende partij deze stukken in overweging heeft genomen (overweging 2.6.). Thans is dit minstens voor het grootste gedeelte van de stukken opnieuw het geval.

Louter voor de vorm wordt verwezen naar de 'betalingen van nutsvoorzieningen, stedelijke belastingen, huur enz...' om dan te stellen dat het betalen 'van alle kosten' nog niet bewijst dat verzoekster afhankelijk was van haar (sic) dochter.

Te buiten gelaten dat het een onredelijk motief is om te stellen dat het betalen van 'alle kosten' de afhankelijkheid nog niet zou bewijzen (wat kan nog meer de afhankelijkheid bewijzen dan het betalen van 'alle' kosten?), negeert de beslissing verder de andere voorgebrachte stukken. Het is typerend voor de onzorgvuldigheid van de beslissing om enkel drie elementen uit de stukken te vermelden (overigens louter pro forma) en dan te eindigen met 'enz...' 'Enz...' is geen motief. Het bevestigt dat de overige documenten eenvoudigweg niet overwogen werden.

Louter stellen dat het betalen van alle kosten 'de afhankelijkheid nog niet bewijst' herleidt de bewijsvoering tot loutere dogmatiek; 'het is niet omdat het niet is'.

De beslissing gaat niet uit van de juiste feitelijke gegevens, minstens niet van de volledige feitelijke gegevens door louter fragmentair en dan nog louter pro forma de stukken te 'beoordelen'.

Uit de bij DVZ Kontich ingediende documenten blijkt dat verzoeker wel degelijk financieel afhankelijk was van de referentiepersoon.

Uit de stukken 8, 9, 10, 11 en 12 blijkt dat de referentiepersoon alle betalingen (alle nutsvoorzieningen, huur, stedelijke taxen, tandarts, advocaten, zorgverzekering...) voor verzoeker heeft verricht. Ten overvloede bewijst ook stuk 14 (bankverrichtingen) die diverse betalingen door de referentiepersoon.

De afhankelijkheidsrelatie is wel degelijk aangetoond door de neergelegde stukken.

Minstens faalt de beslissing in haar motiveringsverplichting door de neergelegde stukken te negeren, minstens door niet te stellen waarom deze niet als afdoende bewijs van afhankelijkheid aanvaard worden.

De beslissing komt niet op redelijke wijze tot haar besluit en is minstens onzorgvuldig genomen.

De hogervermelde door de Raad van State geformuleerde en te respecteren beginselen werden geschonden.

Vierde onderdeel,

De bestreden beslissing motiveert dat het feit dat betrokkene bij haar dochter verbleven heeft in Nederland niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste was van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912, dd. 21.5.2015).

Dit motief is op zich onjuist. Verzoekster heeft haar aanvraag nooit gebaseerd op de bewering dat zij 'automatisch' ten laste zou moeten beschouwd worden omdat zij onder hetzelfde dak woonde als haar dochter.

Verzoekster heeft diverse documenten neergelegd die aantonen dat het om veel meer dan het louter onder één dak wonen ging, maar dat zij volledig ten laste was van haar dochter. Het gegeven dat verwerende partij dergelijk motief ontwikkelt toont aan dat de beslissing volledig voorbij gaat aan de juiste feitelijke gegevens en niet aan correcte feitenvinding doet.

Verzoekster heeft op een erg actieve wijze aangetoond dat zij ten laste van haar dochter was in Nederland.

De verwijzing naar het arrest RvV van 21.5.2015 is overigens niet terzake. In dat arrest ging het over een persoon die amper bewijsstukken had neergelegd en die van het onder hetzelfde dak wonen met haar vader een essentieel element van haar verweer had gemaakt. In casu is dat niet het geval.

Het valt overigens op dat dit motief copy past is overgenomen uit de vernietigde eerste beslissing van 21.12.2017, waarbij geen enkel stuk dat was neergelegd met betrekking tot het ten laste zijn in Nederland, werd vermeld, laat staan beoordeeld of overwogen.”

3.2. De verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verzoekster stelt in een eerste middel een schending voor van artikel 40bis §2, eerste lid, 4°, artikel 40ter, artikel 41, artikel 47/1, alinea 1, 2° en van artikel 62 §2 van de vreemdelingenwet, van artikel 4 van richtlijn 73/148/EEG, van de formele en materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 52 en 69ter van het KB van 8/10/1981.

Zij betoogt dat zij bij haar aanvraag een afschrift heeft gevoegd van de bassiregistratie personen van 3/8/2017 te Dordrecht en een registratiebewijs ‘verblijfsaantekeningen voor gemeenschapsonderdanen’. In het registratiebewijs zou uitdrukkelijk verwezen zijn naar artikel 4 richtlijn 73/148/EEG. Haar verblijfsrecht in Nederland zou precies zijn toegekend op basis van het ten laste zijn van haar dochter. De verwerende partij zou dit aldus niet meer in twijfel kunnen trekken. Opnieuw zouden niet alle door haar neergelegde stukken in overweging zijn genomen. De beslissing zou niet uitgaan van de juiste feitelijke gegevens. Zij zou nooit hebben beweerd dat het inwonen bij haar dochter op zich het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie zou aantonen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster d.d. 5 juli 2017 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende in functie van haar Belgische dochter, K. N.. In de bijlage 19ter werd het volgende gesteld:

“(…) Ingediend in toepassing van artikel 40bis of 40ter (…)

Bloedverwant in opgaande lijn;

Van K. N.I (…)

Verzocht om binnen de drie maanden (…)

(1) Bewijs dat de Belgische referentiepersoon over en verblijfsrecht van meer dan drie maanden beschikte in Nederland

(2) Bewijs dat er in Nederland een gezinsleven werd opgebouwd of bestendig (…).”

Zij heeft zich derhalve op artikel 40ter §1 van de vreemdelingenwet beroepen, dat onder meer luidt als volgt:

“§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.”

In de bestreden beslissing werd toegelicht dat het recht op vrij verkeer is aangetoond en er toepassing gemaakt wordt van artikel 40bis §2, 4° van de vreemdelingenwet.

Artikel 40bis §2, 4° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet brengt met zich mee dat het “ten laste zijn” inhoudt dat verzoekster als aanvrager van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden ten laste was van de referentiepersoon, haar dochter, zijnde in casu in Nederland.

Uit andere relevante rechtspraak van het HJEU blijkt dat de hoedanigheid van familielid “ten laste” voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2017, C-1/05, Jia; HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Reyes). Er moet sprake zijn van een situatie van afhankelijkheid die reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman).

De noodzaak van financiële of materiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarde van het “ten laste” zijn vrij en rust de bewijslast daartoe bij de verblijfsaanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidscontrole uit.

Verzoekster diende aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel.

In de beslissing werd geoordeeld dat het feit dat verzoekster in Nederland heeft verbleven bij haar dochter niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook van haar ten laste was.

Verder werd erkend dat er bewijzen werden voorgelegd dat haar dochter kosten heeft betaald in Nederland, doch werd geoordeeld dat dit nog niet bewijst dat verzoekster ook afhankelijk was van haar dochter.

Tenslotte werd erop gewezen dat verzoekster niet heeft aangetoond onvermogen te zijn geweest in Nederland en onvoldoende heeft aangetoond dat zij voorafgaand en reeds van in Nederland financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Verzoekster kan niet gevolgd worden waar zij stelt dat het ten laste zijn louter zou kunnen worden afgeleid uit de basisregistratie personen van 3/8/2017 te Dordrecht en uit het registratiebewijs ‘verblijfsaantekeningen voor gemeenschapsonderdanen’.

Uit nazicht blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag een kopie heeft gevoegd van haar verblijfskaart uit Nederland. Hieruit kan afgeleid worden dat zij vanaf 12 december 2016 tot 12 december 2021 in bezit gesteld werd van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger. Op de achterkant van de verblijfskaart staat te lezen “arbeid vrij toegestaan”.

Het afschrift basisregistratie personen van 3 augustus 2017 van Dordrecht bevat geen enkele elementen omtrent de aard van het verblijfsrecht van verzoekster in Nederland. Evenmin wordt er melding gemaakt van het feit dat verzoekster ten laste en afhankelijk zou zijn geweest tijdens de gehele periode van haar verblijf in Nederland. Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoekster, op het moment dat zij een verblijfsrecht bekomen is van de Nederlandse autoriteiten ten laste was van haar dochter, betekent dit geenszins zonder meer dat verzoekster ook in de periode die daarop volgde ten laste is gebleven van haar dochter. Het komt aan verzoekster toe dit aan te tonen. Zij kan bezwaarlijk voorhouden als zou dit simpelweg kunnen worden afgeleid uit haar eerdere verblijfstitel en als zou de verwerende partij hieraan niet mogen twijfelen.

Nu verzoekster blijkens haar verblijfskaart in Nederland gemachtigd was om arbeid te verrichten, is het geenszins kennelijk onredelijk om die verblijfskaart op zich niet zonder meer te beschouwen als een voldoende bewijs van ten laste zijn zoals vereist door artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

Het kwam verzoekster toe eenduidige bewijsstukken voor te brengen van haar beweerde afhankelijkheid van haar dochter. Zij toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om te oordelen dat het bewijs van betaling van kosten door haar dochter niet afdoende is om de afhankelijkheidsband te weerhouden.

Zij toont niet aan op basis van welk document afgeleid zou kunnen worden dat zij in Nederland ook effectief onvermogen was.

Verzoekster toont op geen enkele wijze aan welk element, door haar voorgelegd, in zou gaan tegen de bevindingen zoals weergegeven in de bestreden beslissing. Zij toont niet aan welk voorgelegd document door de verwerende partij zou zijn veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is ongegrond.”

3.3. Beoordeling

De verzoekster beroept zich onder meer op een schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet.

Artikel 62, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.”

De formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Het staat *in casu* niet ter betwisting dat de verzoekster een aanvraag heeft ingediend tot de erkenning van het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie en dat zij deze aanvraag heeft ingediend met het oog op de gezinshereniging met haar Belgische dochter, K. N., die voorheen in Nederland was ingeschreven en die zodoende gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer als burger van de Unie door zich opnieuw in België in te schrijven.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet voorziet in deze situatie het volgende:

“§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.”

Zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven, dient de aanvraag derhalve te worden beoordeeld in het licht van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

Het gegeven dat de verzoekster haar Belgische dochter (dit is de referentiepersoon) heeft begeleid door samen met haar terug vanuit Nederland naar België te komen, staat in het voorliggend geschil niet ter betwisting.

De gemachtigde heeft evenwel geoordeeld dat er, bij nazicht van de aanvraag die de verzoekster heeft ingediend, niet kan gesteld worden dat er reeds van in Nederland een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoekster en de referentiepersoon.

De verzoekster betoogt in wezen dat de gemachtigde is voorbij gegaan aan een groot deel van de bij de aanvraag neergelegde stukken. Volgens de verzoekster tonen deze documenten het ten laste zijn in Nederland aan. Zij verwijst hierbij naar het eerste middelonderdeel, waarin onder meer wordt gewezen op het voorgelegde afschrift van de basisregistratie personen te Dordrecht van 3 augustus 2017 en het registratiebewijs 'verblijfsaantekeningen voor gemeenschapsonderdanen'. De verzoekster benadrukt dat dit laatste document uitdrukkelijk artikel 4 van de richtlijn 73/148/EEG vermeldt om het verblijf in Nederland toe te staan, hetgeen impliceert dat het verblijf in Nederland toegekend is op basis van het ten laste zijn van de referentiepersoon, verzoeksters Belgische dochter. De verzoekster betoogt tevens dat zij haar aanvraag niet heeft gebaseerd op de bewering dat zij 'automatisch' als ten laste beschouwd zou moeten worden omdat zij in Nederland onder hetzelfde dak woonde als haar dochter. Zij stelt dat zij diverse documenten heeft neergelegd die aantonen dat het om veel meer ging dan het louter onder één dak wonen. De verzoekster meent dat de gemachtigde de motiveringsplicht heeft geschonden door de neergelegde stukken te negeren, en door niet te motiveren waarom deze niet als een afdoende bewijs van afhankelijkheid kunnen worden aanvaard.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de veertien stukken, die door de verzoekster worden opgesomd in haar derde middelonderdeel, voorafgaand aan het treffen van de thans bestreden beslissing, door de diensten van de gemeente werden overgemaakt aan de diensten van de verweerder.

Wanneer het bestuur een aanvraag van de rechtzoekende weigert, vereist de formele motiveringsplicht echter niet dat de overheid ertoe gehouden is om op elk aangevoerd argument of elk neergelegd stuk afzonderlijk te antwoorden. Wel is vereist dat uit de motivering van de bestreden beslissing impliciet of expliciet blijkt dat de aangevoerde argumenten en stavingsstukken in de besluitvorming werden betrokken en dat uit de motivering kan worden afgeleid waarom deze in het algemeen niet worden aangenomen (vaste rechtspraak van de Raad van State, zie onder meer RvS 23 juni 2016, nr. 235.192; RvS 3 december 2015, nr. 233.122; RvS 26 mei 2014, nr. 227.537; RvS 15 juli 2011, nr. 214.653).

De gemachtigde heeft in de bestreden akte de volgende feitelijke motieven opgenomen als waarom de aanvraag voor een verblijf als familielid van een burger van de Unie wordt geweigerd:

“Om als ten laste beschouwd te kunnen worden dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst en Nederland.

Het feit dat betrokkene in Nederland heeft verbleven bij zijn dochter heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was van haar. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Ook het feit dat zijn dochter zou hebben ingestaan voor het betalen van alle kosten (bewijzen van betalingen van facturen van nutsvoorzieningen, stedelijke belastingen, huur enz.) in Nederland, bewijst nog niet dat betrokkene afhankelijk was van haar.

Betrokkene heeft niet aangetoond onvermogen te zijn geweest in Nederland en onvoldoende aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in Nederland financieel ten laste was van de referentiepersoon. Vandaar dat niet kan gesteld worden dat er reeds van in Nederland een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene.”

Uit deze motivering blijkt niet waarom de gemachtigde de voorgelegde bewijzen betreffende verzoeksters verblijfsrecht in Nederland niet heeft aanvaard als zijnde een voldoende bewijs dat zij aldaar afhankelijk was van haar Belgische dochter.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster bij haar aanvraag een kopie heeft gevoegd van haar Nederlandse verblijfstitel, alsook een kopie van het in haar nationaal paspoort aangebrachte document “*verblijfsaantekeningen voor gemeenschapsonderdanen*” (zie stukken 4 en 6 uit de inventaris van de bij de aanvraag neergelegde stukkenbundel). Het document “*verblijfsaantekeningen voor gemeenschapsonderdanen*” vermeldt, in tegenstelling tot hetgeen de verweerder voorhoudt in de nota met opmerkingen, wel degelijk de aard van verzoeksters verblijfsrecht. Dit document vermeldt met name uitdrukkelijk dat de verzoekster zich in Nederland heeft aangemeld op basis van artikel 4 van de richtlijn 73/148/EEG (of artikel 8 van de richtlijn 68/360). Uit de kopie van verzoeksters Nederlandse verblijfstitel blijkt daarnaast dat deze verblijfstitel het verblijf betreft als “*familielid EU/EER*”, met vermelding van de volgende bijzonderheden: “*residence card for a family member of an EU citizen*”. Zoals de verzoekster terecht aanstipt, bepaalt artikel 4, lid 3, van de richtlijn 73/148/EEG (deze richtlijn is, net zoals de richtlijn 68/360, thans opgeheven en vervangen door de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden) dat aan een familielid-derdelander een verblijfsdocument wordt verstrekt dat dezelfde rechtskracht bezit als het document dat wordt afgegeven aan de ingezetene “*van wie hij afhankelijk is*”. Bij de aanvraag werd tevens de verklaring van inschrijving in Nederland gevoegd van verzoeksters Belgische dochter, alsook briefwisseling tussen deze dochter en de gemeente Dordrecht met betrekking tot de basisregistratie personen, met bijlagen waarin de verzoekster onder de categorie “*ouder 1*” fungeert en haar Belgische dochter onder de categorie “*persoon*”. Het is voorts niet betwist en uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekster in Nederland heeft verbleven bij haar Belgische dochter.

De Raad stelt dan ook vast dat de verzoekster bij haar aanvraag documenten heeft gevoegd waaruit blijkt dat zij in Nederland een verblijfsrecht had verkregen in de hoedanigheid van familielid ten laste van een burger van de Unie, met name haar Belgische dochter K. N. Ten aanzien van het geheel van de documenten die dit gekwalificeerd verblijfsrecht in Nederland aantonen, wordt in de bestreden beslissing niet concreet gemotiveerd. De gemachtigde stelt wel het volgende: “*Het feit dat betrokkene in Nederland heeft verbleven bij zijn dochter heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was van haar. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).*” De verzoekster heeft echter geen documenten voorgelegd die handelen over een louter feitelijk verblijf bij haar dochter in Nederland of over het “*onder hetzelfde dak*” wonen in Nederland. Zoals de verzoekster terecht aangeeft, blijkt uit de stukken van het administratief dossier ook niet dat zij zich bij haar aanvraag zou hebben beroepen op dergelijk louter feitelijk verblijf, “*onder hetzelfde dak*”, bij haar dochter. De verzoekster heeft, zoals hierboven werd toegelicht, wel documenten voorgelegd die aantonen dat zij in Nederland een verblijfsrecht heeft verkregen als familielid dat afhankelijk was van haar Belgische dochter. Uit de hierboven geciteerde motivering blijkt dat de gemachtigde de voorgelegde stukken op een veel te enge wijze heeft geapprecieerd, zodat niet afdoende werd gemotiveerd ten aanzien van de werkelijke aard van de stukken die ter ondersteuning van de aanvraag werden voorgelegd.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de gemachtigde nagelaten heeft om concreet te motiveren waarom de stukken betreffende verzoeksters gekwalificeerd verblijfsrecht in Nederland, als familielid ten laste van de Belgische referentiepersoon, niet zou volstaan als bewijs van een afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekster en deze referentiepersoon.

Een schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet is derhalve aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk. De Raad stelt vast dat de verweerder het volgende stelt omtrent de Nederlandse verblijfsdocumenten die de verzoekster bij haar aanvraag heeft voorgelegd:

“Verzoekster kan niet gevolgd worden waar zij stelt dat het ten laste zijn louter zou kunnen worden afgeleid uit de basisregistratie personen van 3/8/2017 te Dordrecht en uit het registratiebewijs ‘verblijfsaantekeningen voor gemeenschapsonderdanen’.”

Uit nazicht blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag een kopie heeft gevoegd van haar verblijfskaart uit Nederland. Hieruit kan afgeleid worden dat zij vanaf 12 december 2016 tot 12 december 2021 in bezit gesteld werd van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger. Op de achterkant van de verblijfskaart staat te lezen "arbeid vrij toegestaan".

Het afschrift basisregistratie personen van 3 augustus 2017 van Dordrecht bevat geen enkele elementen omtrent de aard van het verblijfsrecht van verzoekster in Nederland. Evenmin wordt er melding gemaakt van het feit dat verzoekster ten laste en afhankelijk zou zijn geweest tijdens de gehele periode van haar verblijf in Nederland. Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoekster, op het moment dat zij een verblijfsrecht bekomen is van de Nederlandse autoriteiten ten laste was van haar dochter, betekent dit geenszins zonder meer dat verzoekster ook in de periode die daarop volgde ten laste is gebleven van haar dochter. Het komt aan verzoekster toe dit aan te tonen. Zij kan bezwaarlijk voorhouden als zou dit simpelweg kunnen worden afgeleid uit haar eerdere verblijfstitel en als zou de verwerende partij hieraan niet mogen twifelen.

Nu verzoekster blijkens haar verblijfskaart in Nederland gemachtigd was om arbeid te verrichten, is het geenszins kennelijk onredelijk om die verblijfskaart op zich niet zonder meer te beschouwen als een voldoende bewijs van ten laste zijn zoals vereist door artikel 40bis van de vreemdelingenwet."

Deze motieven zijn echter geenszins, impliciet, noch expliciet, terug te vinden in de bestreden akte. Met een dergelijke *a posteriori* gegeven motivering kan de verweerder het hierboven vastgestelde motiveringsgebrek niet wegnemen. Artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet legt op dat de motieven moeten worden opgenomen in de bestreden beslissing zelf. Er zou dan ook afbreuk worden gedaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht indien aanvaard zou worden dat de verweerder pas achteraf, in het kader van een betwisting voor de Raad, de concrete motieven aanlevert als waarom bepaalde relevante stavingsstukken niet volstaan als voldoende bewijs van het door artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet vereiste "*ten laste zijn*" van de referentiepersoon. Ook van de Raad kan niet worden verwacht dat hij deze achteraf gegeven motieven onderwerpt aan een marginale toetsing.

Waar de verweerder aangeeft dat het bewijs inzake artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet vrij is en waar hij benadrukt dat de gemachtigde zelf discretionair oordeelt of de verzoekster het bewijs van de desbetreffende verblijfsvoorwaarden levert, merkt de Raad op dat dit nog niet wegneemt dat de gemachtigde op afdoende wijze dient te motiveren waarom hij de voorgelegde documenten niet aanvaardt als een voldoende bewijs. De Raad heeft *in casu* vastgesteld dat de gemachtigde nagelaten heeft om op afdoende wijze te motiveren omtrent een aantal relevante documenten betreffende verzoeksters gekwalificeerd verblijfsrecht in Nederland. Aangezien de gemachtigde hieromtrent in de bestreden beslissing geen afdoende motivering heeft geboden, kan de Raad ter zake ook geen marginale toetsing uitoefenen.

Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Deze vaststelling leidt reeds tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige grieven van het eerste middel dienen niet verder te worden onderzocht. Ter terechtzitting heeft de advocaat van de verzoekster overigens uitdrukkelijk afstand gedaan van het tweede middel.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 maart 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE